

Arrest

nr. 348 647 van 11 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 september 2025 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater) en van de beslissing van 1 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 oktober 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 januari 2019 dient verzoekster een aanvraag in voor toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit in functie van haar echtgenoot, een erkend vluchteling, de heer H.M.G.

1.2. Op 25 februari 2021 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van verzoekster (bijlage 14).

1.3. Op 26 januari 2024 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet, opnieuw in functie van haar echtgenoot H.M.G.

1.4. Op 1 september 2025 treft verweerder een beslissing waarbij deze aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid of §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid of artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen1

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 26.01.2024 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [L.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...] 1969

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

Verblijvende / verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bis §1 tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980

De buitengewone omstandigheden worden geval per geval onderzocht. De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland of het land waar betrokkene is toegelaten.

De advocaat van betrokkene haalt volgende motivering aan waarom betrokkene zich niet naar het land van herkomst kan begeven:

- *Moet elke dag voor haar man zorgen die hulpbehoevend is. Ze kan dus niet terug omdat ze voor hem moet zorgen*
- *Is al geruime tijd in België en heeft geen verblijfsadres meer in het land van herkomst waar ze voor een lange duur terecht kan*
- *Financieel kan zij dit niet bekostigen om terug te gaan en ginderachter een visum gezinshereniging aan te vragen*
- *Heeft hier al een werkbepoofte van zodra ze verblijfsrecht heeft. Haar man werkt hier*
- *Heeft tot op heden geen criminele feiten gepleegd, nog in België, nog in het land van herkomst*

Uit de verblijfshistoriek van betrokkene blijkt dat ze op 27.03.2018 een tweede maal naar België kwam met een C-visum uitgereikt door Frankrijk. Waarom betrokkene een visum aanvraag bij de Franse autoriteiten en niet bij de Belgische is ons niet duidelijk, gezien het doel van haar reis toch België was, want op 25.06.2018 trad ze te Borgehout in het huwelijk met de referentiepersoon. Toch vroeg betrokkene pas op 07.01.2019 een eerste maal een verblijfsvergunning aan in het kader van artikel 10-12bis buitengewone omstandigheden. Deze aanvraag werd echter geweigerd op 25.02.2021 met een bijlage 14, omdat de bestaansmiddelen van de

referentiepersoon niet in aanmerking konden genomen worden. Betrokkene ging tegen deze beslissing niet in beroep, noch ging zij naar het land van herkomst terug om zich in orde te stellen met de Belgische wetgeving en met een visum gezinshereniging terug te keren bij haar echtgenoot. In plaats daarvan verbleef zij verder illegaal in België en diende pas op 26.01.2024 (drie jaar later dus) huidige, tweede verblijfsaanvraag in.

Wat de aangehaalde motivering betreft van de advocaat kan ik het volgende stellen: Enerzijds haalt de advocaat van betrokkene aan de de referentiepersoon zorgbehoevend is en dat betrokkene elke dag voor hem moet zorgen en anderzijds haalt hij aan dat de referentiepersoon werkt en voor het inkomen van het gezin zorgt (aangehouden met contract en loonfiche). Betrokkene legt inderdaad een medische attest van haar man voor waarin een aantal ziekten opgesomd worden, maar nergens in het medisch attest wordt vermeld dat de referentiepersoon zich niet kan behelpen of hulp nodig heeft in zijn dagelijks leven, dat hij zorgbehoevend is. Dat de referentiepersoon zorgbehoevend is is dus onvoldoende aangetoond en kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Bovendien werd evenmin aangetoond dat de referentiepersoon geen hulp in België kan krijgen van familie, vrienden en instanties die daarvoor in België in aanmerking komen indien dit nodig mocht zijn. Tevens wordt er aan het dossier nog een werkbelofte voor betrokkene toegevoegd dat ze indien ze een verblijfsvergunning bekommt onmiddellijk aan de slag kan. Hoe wordt de zorgbehoevendheid van de referentiepersoon dan geregeld als mevrouw toch van plan is om te werken.

Dat betrokkene als geruime tijd in België verblijft (nl. sedert 27.03.2018) is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Reeds sedert haar aankomst wist ze dat ze slechts 90 dagen mocht verblijven daar ze slechts over een toeristenvisum beschikte. Tevens werd haar eerste aanvraag tot verblijf geweigerd op 25.02.2021. Zij legde deze beslissing naast zich neer en verbleef verder illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden, die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen. Ten slotte lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor een tijdje zou kunnen verblijven in afwachting van haar visumaanvraag. Hier werden trouwens geen bewijzen van voorgelegd. Betrokkene verblijft ruim 7 jaar in België en haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst waar ze ongeveer 49 jaar verbleef. Bijgevolg kan ook dit aangehaalde aspect niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden.

Dat betrokkene het financieel niet kan bekostigen om naar het land van herkomst terug te gaan en aldaar een visum gezinshereniging aan te vragen werd niet aangetoond en komt bijgevolg evenmin in aanmerking als buitengewone omstandigheid. Bovendien haalt de advocaat zelf aan dat ze over bestaansmiddelen beschikken, gezien de referentiepersoon werkt.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene nooit criminele feiten zou hebben gepleegd, niet in België en niet in haar land van herkomst, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving en vormt op zich geen buitengewone omstandigheid die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stel de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaqim/België §43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de

vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Ook het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met haar echtgenoot, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten.

Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties. Betrokkene kan tijdens haar afwezigheid contact houden via diverse moderne communicatiemiddelen.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan reizen of een reis kan ondernemen wegens gezondheidsredenen.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

1.5. Eveneens op 1 september 2025 geeft verweerder een bevel om het grondgebied aan verzoekster af (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Mevrouw,
Naam: [L.]
Voornaam: [R.]
Geboortedatum: [...] 1969
geboorteplaats: [...],
nationaliteit: Marokko
in voorkomend geval, ALIAS:*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

X de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe zij gemachtigd is door het visum die in haar paspoort werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet). Regelmatig verblijf reeds lang verstreken.

Het feit dat betrokkene hier een gevestigde echtgenoot heeft, geeft haar niet automatisch verblijfsrecht. Dit ontslaat haar eveneens niet van de verplichting om in regel te zijn met de bestaande wetgeving.

Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties. Betrokkene kan tijdens haar afwezigheid contact houden via diverse moderne communicatiemiddelen.

Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet verder kan zetten in Marokko.

Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd ook art. 74/13 in rekening gebracht. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan reizen. Wat betreft het belang van de partner van betrokkene werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon

verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene het vereiste visum D bekomen heeft. In tussentijd moet het perfect mogelijk zijn voor betrokkene om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Er zijn geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van betrokkene een belemmering vormt voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoekster op: "Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — beginsel van behoorlijk bestuur — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing — geen rekening gehouden met al de elementen van het dossier — redelijkheidsbeginsel — disproportionaliteit — beoogde doel — Art 8 EVRM"

Zij betoogt als volgt:

"Ivm de 1^e beslissing waartegen beroep: deze is oa. gemotiveerd als volgt :

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om ginds een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals wordt bepaald in artikel 12bispar1 tweede lid, 3^e van de wet van 15/12/1980.

De buitengewone omstandigheden worden geval per geval onderzocht. De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

De advocaat van betrokkene haalt volgende motivering aan waarom betrokkene zich niet naar het land van herkomst kan begeven :

- *Moet elke dag voor haar man zorgen die hulpbehoevend is. Ze kan du niet terug omdat ze voor hem moet zorgen .*
- *Is al geruime in België en heeft geen verblijfsadres meer in het land van herkomst waar ze voor een lange duur terecht kan*
- *Financieel kan zij dit niet bekostigen om terug te gaan en ginder achter een visum aan te vragen*
Heeft hier al werkbelofte van zodra ze verblijfsrecht heeft. Haar man werkt hier.
- *Heeft tot op heden geen criminele feiten gepleegd, noch in België, noch in het land van herkomst.*

en verder

Wat de aangehaalde motivering van de advocaat betreft, kan ik het volgende stellen :

enerzijds haalt de advocaat van betrokkene aan de referentiepersoon zorgbehoevend is en dat betrokkene elke dag voor hem moet zorgen en anderzijds haalt zij aan dat de referentiepersoon werkt en voor het inkomen zorgt (aangetoond met contract en loonfiche)

Betrokkene legt inderdaad een medisch attest van haar man voor waarin een aantal ziekten opgesomd worden, maar nergens in het medisch attest wordt vermeld dat de referentiepersoon zich niet kan behelpen of hulp nodig heeft in zijn dagdagelijks leven, zodat hij zorgbehoevend is.

Dat de referentiepersoon dus zorgbehoevend is, is dus onvoldoende aangetoond en kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Bovendien werd evenmin aangetoond dat de

referentiepersoon geen hulp in België kan krijgen; van familie, vrienden instanties die daarvoor in België in aanmerking komen.

Vastgesteld wordt dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de betreden beslissing totaal geen rekening hield met de gezinssituatie van verzoeker ; hij kan daarbij met deze gezinssituatie geen rekening houden om reden dat hij zich nooit bevraagd heeft over de specifieke gezinssituatie van verzoekster en haar echtgenoot. Nooit werd aan verzoekster gevraagd om haar specifieke gezinssituatie mee te delen, noch om de redenen op te geven die het voor haar bijzonder moeilijk maakten om in de betrokken periode terug naar Marokko te keren.

De echtgenoot van verzoekster verblijft al lange tijd in België. Hij heeft inderdaad lichamelijk klachten zoals volgt uit het meegedeelde medisch attest .

In 2023 was de echtgenoot van verlamd ten gevolge van een herseninfarct. Lange revalidatie was nodig. Volledig herstel is echter niet haalbaar.

Vanaf 2024 begon de echtgenoot van verzoekster terug te werken. Doch het werken valt hem zwaar ten gevolge van de blijvende sequelen van het herseninfarct.

Buiten werken, kan hij geen fysieke activiteiten, zoals alle huishoudelijke taken, meer op zich nemen.

Verzoekster neemt alle dag—dagelijkse taken op zich; verzoekster staat bijgevolg in voor de volledige huishouding. De echtgenoot — referentiepersoon kan immers tgv het herseninfarct niet maar t' alleen wonen en werken" zonder deze dagelijkse hulp.

Indien hij alleen komt te staan, zal hij de dagdagelijkse huishoudelijke en privé taken niet meer kunnen combineren met zijn tewerkstelling en noodgedwongen zelf ontslag moet nemen dan wel ontslagen worden . de echtgenoot , zal alsdan niet meer over voldoende inkomsten beschikken, nodig in het kader van een gezinshereniging.

In die zin bevatten de mededelingen van de advocaat die verzoekster bijstond bij de aanvraag , geen intrinsieke tegenstrijdigheden. De meegedeelde elementen moeten juist gekaderd worden en in hun geheel beoordeeld worden.

Door dit niet te doen handelde de gemachtigde onzorgvuldig en kwam deze tot een onredelijk besluit .

De gemachtigde heeft nochtans, conform de zorgvuldigheidsplicht, de plicht om zijn beslissing te steunen op een correcte feitenvinding ; rekening houdend met alle elementen van de zaak.

Hij handelde in casu dan ook onzorgvuldig.

Het middel is gegrond.

De ingeroepen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Ivm met de eerste en de tweede beslissing waartegen huidig beroep

Toepassing van art 8 EVRM

Verzoekster is gehuwd met de referentiepersoon.

Verzoekster en haar echtgenoot vormen een kerngezin, waarop de bescherming van artikel 8 EVRM van toepassing is, behoudens de gevallen voorzien in lid2, art 8 EVRM. wat in casu niet van toepassing is .

Betrokkene toont aan dat zij een privé- en gezinsleven heeft in de zin van art 8 EVRM.

Verzoekster heeft uiteraard een bijzondere band met haar echtgenoot; mn een buitengewone familiale — morele band.

Financieel is verzoekster volledig afhankelijk van haar echtgenoot; zij heeft geen inkomen.

Een inkomsten van de echtgenoot—referentiepersoon laten niet toe om een verblijf van verzoekster in Marokko ten laste te nemen . Verzoekster kan in Marokko nergens terecht om hulp te vragen.

De gemachtigde van de Minister is zoals volgt uit de betreden beslissing, op de hoogte van de relatie van verzoekster en haar echtgenoot .

Verzoekster beroept zich op art. 8 EVRM.

De bestreden beslissing verhindert of bemoeilijkt het gezinsleven van verzoekster; met name het gezinsleven met haar echtgenoot. Verzoekster en haar echtgenoot hebben recht op een volwaardig leven als gehuwd stel; dit houdt in het recht op persoonlijk fysiek contact .

De Overheid handelt onredelijk en disproportioneel indien haar handelen als gevolg heeft dat gehuwden niet kunnen samenwonen / of noodgedwongen feitelijk gescheiden worden voor een onbepaalde duur.

Gelet op al de concrete omstandigheden van de zaak, is in casu ook een eventuele tijdelijke scheiding een schending van art 8 EVRM.

De bestreden beslissing grijpt diep in, in de relatie van verzoekster en haar echtgenoot.

Zoals gesteld ondervindt de echtgenoot nog fysische beperkingen en gevolge van een herseninfarct in 2023 en zal hij zijn tewerkstelling moeten opgeven omdat oor hem de combinatie werken / huishouding niet haalbaar is .

De inmenging in het gezinsleven is buiten elke proportie nu zij meer emotionele schade toebrengt aan verzoekster en haar echtgenoot dan het voordeel dat de Belgische Staat beoogt met de verwijdering van verzoekster van het grondgebied. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden. De beslissingen zijn disproportioneel .

Verzoekster en haar echtgenoot hebben recht op persoonlijk contact en op een gezinsleven , behoudens de gevallen van lid 2, art 8 EVRM ; dat hier evenwel niet van toepassing is .

Er zijn fundamentele familiale banden in België, die het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, beletten.

Het middel is gegrond.”

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van het “beginsel van behoorlijk bestuur”, wijst de Raad erop dat verzoekster niet specificeert welk beginsel van behoorlijk bestuur zij hiermee geschonden acht.

Dit onderdeel van het enig middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet gesteld dat verzoeksters aanvraag voor een toelating tot verblijf van meer dan drie maanden onontvankelijk wordt verklaard omdat zij niet heeft aangetoond zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst ten einde er een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Verweerder motiveert hierbij concreet aangaande de door verzoekster aangevoerde elementen en overgelegde stukken.

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom deze motieven haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoekster tevens een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Door inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven kan zij worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

De inhoudelijke kritiek die de verzoekende partij op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.5. De aangevoerde schending van voormelde beginselen van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van de toepassing in de eerste bestreden beslissing van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is de echtgenote van een vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits evenwel is voldaan aan bepaalde voorwaarden. De relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

*In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :
[...]*

*3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;
[...]*

*§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.
[...]*”

2.6. Verzoekster verwijt verweerder in eerste instantie haar niet te hebben bevraagd over haar specifieke gezinssituatie noch over de redenen die het voor haar bijzonder moeilijk maken “om in de betrokken periode terug naar Marokko te keren”.

2.7. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 12bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, een aanvraag in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, zoals in casu, in beginsel moet worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland. Artikel 12bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet hierop in vier uitzonderingen. Zo kan een aanvrager die zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om aldaar het vereiste visum te vragen en daartoe alle vereiste bewijzen overmaakt, zijn aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Artikel 26/1, § 1, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vermeldt op zijn beurt dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient met toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet “de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden” overlegt.

De bewijslast met betrekking tot de voornoemde buitengewone omstandigheden ligt derhalve bij de aanvrager zelf en het is aan verweerder om te beoordelen of de aangevoerde elementen daadwerkelijk kwalificeren als buitengewone omstandigheden die de aanvrager ervan verhinderen de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen (RvS 11 juli 2019, nr. 13.414).

Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij betoogt dat het aan verweerder was om zich te bevragen over eventuele buitengewone omstandigheden. Het is aan de aanvrager om bij de aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke precies de buitengewone omstandigheden zijn die hem of haar verhinderen de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke dienst in het buitenland.

De Raad merkt op dat blijkens het administratief dossier bij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag een begeleidende brief werd gevoegd opgesteld door verzoeksters advocaat waarbij een aantal elementen werden aangehaald ten einde aan te tonen dat “[v]erzoekster kan niet terugkeren naar het land van herkomst om van daaruit de procedure te starten [...]”. Hieruit volgt dat verzoekster wel degelijk op de hoogte was van haar verplichting voormelde buitengewone omstandigheden aan te tonen die haar verhinderen de aanvraag vanuit Marokko in te dienen.

2.8. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder de in voormelde begeleidende brief aangehaalde elementen en bijgevoegde stukken uitgebreid beoordeelt en uitlegt waarom zij geen buitengewone omstandigheden vormen die verantwoorden waarom verzoekster geen aanvraag vanuit haar land van herkomst kan indienen.

2.9. Zo kan voor wat betreft het door verzoekster aangevoerde element dat haar echtgenoot zorgbehoevend is het volgende worden gelezen in de eerste bestreden beslissing:

“Wat de aangehaalde motivering betreft van de advocaat kan ik het volgende stellen: Enerzijds haalt de advocaat van betrokkene aan de de referentiepersoon zorgbehoevend is en dat betrokkene elke dag voor hem moet zorgen en anderzijds haalt hij aan dat de referentiepersoon werkt en voor het inkomen van het gezin zorgt (aangevoerd met contract en loonfiche). Betrokkene legt inderdaad een medische attest van haar man voor waarin een aantal ziekten opgesomd worden, maar nergens in het medisch attest wordt vermeld dat de referentiepersoon zich niet kan behelpen of hulp nodig heeft in zijn dagelijks leven, dat hij zorgbehoevend is. Dat de referentiepersoon zorgbehoevend is is dus onvoldoende aangevoerd en kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Bovendien werd evenmin aangevoerd dat de referentiepersoon geen hulp in België kan krijgen van familie, vrienden en instanties die daarvoor in België in aanmerking komen indien dit nodig mocht zijn. Tevens wordt er aan het dossier nog een werkbeproeft voor betrokkene toegevoegd dat ze indien ze een verblijfsvergunning bekomt onmiddellijk aan de slag kan. Hoe wordt de zorgbehoevendheid van de referentiepersoon dan geregeld als mevrouw toch van plan is om te werken.”

2.10. Door de medische situatie van haar echtgenoot te beschrijven, te verwijzen naar het in de bestreden beslissing besproken medisch attest en te beweren dat haar echtgenoot niet zonder haar dagdagelijkse huishoudelijke hulp kan, brengt verzoekster niets in tegen de vaststelling van verweerder die steun vindt in het administratief dossier dat niet is aangevoerd dat haar echtgenoot zorgbehoevend is. Verzoekster gaat voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat nergens in het medisch attest van 16 oktober 2023, dat zij bij de in punt 1.3 bedoelde aanvraag voegt en waarnaar zij verwijst in haar betoog, kan worden gelezen dat haar echtgenoot zorgbehoevend is. Zij gaat ook niet in op de overige overwegingen die in dit verband kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing.

2.11. Met haar bloot betoog dat de referentiepersoon het huishouden niet meer zal kunnen combineren met zijn werk met als gevolg dat hij ontslag zal moeten nemen waardoor hij niet meer over voldoende inkomsten beschikt in het kader van gezinshereniging en op basis hiervan te besluiten dat de voormelde begeleidende brief “geen intrinsieke tegenstrijdigheden” bevat, toont verzoekster niet aan dat volgende overweging op onjuiste gegevens berust, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is:

“Dat betrokkene het financieel niet kan bekostigen om naar het land van herkomst terug te gaan en aldaar een visum gezinshereniging aan te vragen werd niet aangevoerd en komt bijgevolg evenmin in aanmerking als buitengewone omstandigheid. Bovendien haalt de advocaat zelf aan dat ze over bestaansmiddelen beschikken, gezien de referentiepersoon werkt.”

2.12. Tot slot wijst verzoekster op “een buitengewone familiale-morele band” met haar echtgenoot. Zij betoogt volledig financieel van hem afhankelijk te zijn. Zij voert aan dat zijn inkomsten hem niet toelaten haar in Marokko ten laste te nemen en dat zij in Marokko nergens terecht kan voor hulp te vragen. Zij betoogt dat de bestreden beslissing “diep” ingrijpt op haar relatie waarbij zij de medische toestand van haar echtgenoot benadrukt en herhaalt dat de combinatie werk-huishouden niet haalbaar is voor hem. Zij wijst tevens op de emotionele schade die een “inmenging” in haar gezinsleven teweeg brengt.

2.13. Blijkens de bestreden beslissingen wordt het gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot niet betwist.

2.13. De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Wel dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om toelating tot verblijf in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging op hun grondgebied wensen, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, in het bijzonder de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

2.14. In de in punt 1.3. bedoelde aanvraag beriep verzoekster zich, specifiek wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, onder meer op haar huwelijk met haar echtgenoot en het gegeven dat haar echtgenoot zorgbehoevend is.

2.15. Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster rekening heeft gehouden met het gezinsleven in België zoals aangevoerd in de aanvraag en in dit verband een concrete belangenafweging heeft doorgevoerd. Hij wijst er onder meer op dat het in casu slechts een tijdelijke scheiding betreft om zich in regel te stellen, dat verzoekster contact kan houden met haar echtgenoot via moderne communicatiemiddelen en dat niet blijkt dat het gezinsleven niet elders kan worden voortgezet:

“Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dit wordt bevestigd door het Europees Verdrag van de Mens (EVRM). Zo stel de Raad voor Vreemdelingenbetwisting in zijn arrest dd. 27.05.2009 het volgende : “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 157.399 dd. 30.11.2015 het volgende: "De Raad dient op te merken dat zij zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 EVRM houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht op de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het RHRM er bij diverse aangelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan zij geen onderdaan is binnen te komen of er te blijven. (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk §23 EHRM 26 maart 1992 Biljoudi/Frankrijk, §74 EHRM 18 februari 1991 Moustaquim/België §43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo geïnterpreteerd worden dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland §39). Betrokkene toont niet aan hoe in haar geval artikel 8 van het EVRM geschonden zou worden.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Ook het feit dat betrokkene momenteel samenwoont met haar echtgenoot, ontslaat haar niet van de verplichting te voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor haar verblijfsrecht. Er zijn bovendien geen aanwijzingen dat het gezin het leven niet elders kan verderzetten.

Een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich in regel te stellen, betekent geen breuk in de familiale relaties. Betrokkene kan tijdens haar afwezigheid contact houden via diverse moderne communicatiemiddelen."

2.16. Ook bij het afgeven van de tweede bestreden beslissing heeft verweerder rekening gehouden met verzoeksters gezinsleven:

"Bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten werd ook art. 74/13 in rekening gebracht. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene niet kan reizen. Wat betreft het belang van de partner van betrokkene werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene het vereiste visum D bekomen heeft. In tussentijd moet het perfect mogelijk zijn voor betrokkene om hun gezinsleven zo in te richten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven."

2.17. De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing enkel handelt over de vraag of verzoekster de aanvraag in België kan indienen, of dat zij de reguliere procedure dient te volgen en de aanvraag vanuit het buitenland moet indienen. Dit maakt dat deze bestreden beslissing hooguit een tijdelijke scheiding tot gevolg heeft. Deze beslissing verhindert verzoekster geenszins om opnieuw het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven van zodra zij voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden. De door verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen waarom een dergelijke tijdelijke scheiding niet redelijkerwijze mogelijk zou zijn, waaronder de zorgbehoefte van haar echtgenoot, werden niet aanvaard. Verzoekster toont niet aan dat verweerder hierbij onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel heeft gehandeld. Zij geeft ook niet aan dat tijdens de tijdelijke scheiding via de moderne communicatiemiddelen geen nauwe contacten kunnen worden onderhouden.

2.18. Verzoeksters overtuiging dat ook een tijdelijke scheiding in strijd is met artikel 8 van het EVRM en dat de bestreden beslissingen emotionele schade teweegbrengen omdat ze disproportioneel zijn, doet hier niet anders over oordelen.

2.19. De Raad besluit dat verzoekster met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de erin voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoekster en haar gezin enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

2.20. Door nog te wijzen op een financiële afhankelijkheid, te stellen dat haar echtgenoot haar in Marokko niet ten laste kan nemen en dat zij niemand heeft die haar kan helpen in Marokko haalt verzoeker ook volgende afweging niet onderuit:

“Dat betrokkene als geruime tijd in België verblijft (nl. sedert 27.03.2018) is een situatie die zij zelf heeft gecreëerd. Reeds sedert haar aankomst wist ze dat ze slechts 90 dagen mocht verblijven daar ze slechts over een toeristenvisum beschikte. Tevens werd haar eerste aanvraag tot verblijf geweigerd op 25.02.2021. Zij legde deze beslissing naast zich neer en verbleef verder illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen echter geen rechten geput worden, die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen. Ten slotte lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor een tijdje zou kunnen verblijven in afwachting van haar visumaanvraag. Hier werden trouwens geen bewijzen van voorgelegd. Betrokkene verblijft ruim 7 jaar in België en haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst waar ze ongeveer 49 jaar verbleef. Bijgevolg kan ook dit aangehaalde aspect niet als buitengewone omstandigheid aanzien worden.”

2.21. Een miskenning van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 251 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 251 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES